

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Š. M.**, bývajúceho v T., proti žalovanému **J. H.**, bývajúcemu v T., **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde v Trenčíne pod sp. zn. 7 C 1697/1999, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 18. apríla 2007 sp. zn. 5 Co 88/2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 18. apríla 2007 sp. zn. 5 Co 88/2006 **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trenčín rozsudkom z 15. novembra 2005 č.k. 7 C 1697/1999–78 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.900 Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku (v časti nároku nad sumu 3.900 Sk do sumy 7.470 Sk) žalobu zamietol. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť na účet okresného súdu súdny poplatok v sume 500 Sk a obom účastníkom uložil povinnosť nahradiť trovy konania štátu. Súčasne vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 444 a § 441 Občianskeho zákonníka. Žalobcovi priznal náhradu škody vo forme bolestného v sume 2.850 Sk a vo forme sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 1.050 Sk. Neakceptoval odškodnenie požadované žalobcom za sťaženie spoločenského uplatnenia týkajúce sa poruchy úchopovej funkcie palca a ďalších dvoch prstov pravej ruky.

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 18. apríla 2007 sp. zn. 5 Co 88/2006 na odvolanie oboch účastníkov (odvolanie žalobcu smerovalo len proti výroku o trovách konania) rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7.440 Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti (nad priznanú sumu do sumy 7.470 Sk) žalobu zamietol. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu prvého stupňa súdny poplatok a náhradu trov konania štátu. Zhodne s názorom súdu prvého stupňa ustálil, že žalovaný zodpovedá za škodu na zdraví, ktorú spôsobil žalobcovi pri konflikte dňa 6.9.1997. Po doplnení dokazovania výsluchom znalca MUDr. F. J., CSc. dospel, na rozdiel od súdu prvého stupňa k záveru, že žalobcovi patrí náhrada škody vo forme bolestného v sume 3.540 Sk (bolestné ohodnotené 118 bodmi) a sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 3.900 Sk (sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotené 130 bodmi), čo spolu predstavuje náhradu škody v sume 7.440 Sk. Rozsudok okresného súdu preto zmenil tak, že žalobe po túto sumu vyhovel a v časti nároku nad túto sumu žalobu zamietol.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie žalovaný. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že odvolací súd zaťažil konanie vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p., keď neodstránil nedostatok v postupe okresného súdu, ktorý sa vôbec nezaoberal ním vznesenou námietkou premlčania. Jeho rozhodnutie je preto pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Odvolací súd nesprávne vec po právnej stránke posúdil, lebo žalobcovi priznal nárok na náhradu škody na zdraví, hoci tento bol premlčaný a on sa v konaní premlčania riadne dovolal. Navyše, odvolací súd sa dopustil aj inej vady majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci spočívajúcej v tom, že rozhodol nad rámec odvolania žalovaného, keďže odvolanie žalobcu nesmerovalo proti výroku, ktorým okresný súd žalobu nad sumu 3.900 Sk zamietol.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedol, že považuje rozhodnutie krajského súdu za vecne správne. Považoval preto dovolanie žalovaného za neopodstatnené podané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal účastník konania, skúmal predovšetkým jeho prípustnosť. Dospel pritom k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania sú upravené v ustanoveniach § 237, § 238 a § 239 O.s.p. V ustanovení § 237 O.s.p. sú stanovené podmienky prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu bez ohľadu na jeho procesnú formu. Ustanovenie § 238 O.s.p. upravuje dôvody prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme rozsudku a v ustanovení § 239 O.s.p. sú uvedené dôvody prípustnosti dovolania, ktoré smerujú proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme uznesenia.

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného vo forme rozsudku upravuje ustanovenie § 238 O.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Výnimku z uvedenej prípustnosti dovolania, t.j. aj dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, predstavujú (okrem vecí uvedených v ustanovení § 238 ods. 4 O.s.p.) tiež veci, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desiatnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde (§ 238 ods. 5 O.s.p. v znení zákona č. 353/2003 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 1. septembra 2003), pričom neprípustnosť dovolania v zmysle citovaného zákonného ustanovenia sa vzťahuje iba na konania, v ktorých súd rozhodol po nadobudnutí účinnosti tohto zákona (§ 372i ods. 7 O.s.p.).

V posudzovanej veci žalovaný napadol dovolaním právoplatný rozsudok odvolacieho súdu vydaný 18. apríla 2007 (t.j. vydaný po 1. septembri 2003), ktorým bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sume 7.440 Sk (zmena oproti rozsudku súdu prvého stupňa sa však týkala len sumy 4.540 Sk). Keďže minimálna

mzda ku dňu podania žaloby (žaloba bola podaná 29.9.1999) činila sumu 3.600 Sk (§ 2 ods. 1 písm. b/ zákona č. 90/1996 Z.z.), peňažné plnenie neprevyšuje trojnásobok minimálnej mzdy (sumu 10.800 Sk). Na uvedenú vec sa preto vzťahuje ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p. v znení zákona č. 353/2003 Z.z., z ktorého dôvodu je dovolanie žalovaného proti rozsudku krajského súdu neprípustné.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom). Pritom dôraz kládol na skúmanie tej vady, ktorej existenciu dovolateľ priamo namietal. Dovolací súd však vady uvedené v § 237 písm. f/ O.s.p. nezistil.

Vo všeobecnosti pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

Pokiaľ žalovaný vytýkal odvolaciemu súdu, že nezjednal nápravu v postupe okresného súdu, keď sa ani on nezaoberal námietkou premlčania, ktorej sa dovolal pred súdom prvého stupňa a že rozsudky súdov nižších stupňov sú v tejto časti pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné (v tomto postupe žalovaný videl odňatie možnosti konať pred súdom) treba uviesť, že žalovaný v odvolaní proti rozsudku okresného súdu a ani na pojednávaní pred odvolacím súdom vôbec nenamietal jeho nesprávnosť z hľadiska premlčania žalobcom uplatneného nároku. Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), nemal zákonný podklad preskúmať rozsudok okresného súdu z hľadiska jeho správnosti v otázke premlčania. Za tejto procesnej situácie mu preto nemožno spravodlivo vyčítať, že sa touto otázkou nezaoberal a že jeho rozsudok je v tejto časti pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľný. V jeho postupe dovolací súd nevhliadol žiadne pochybenie,

ktorým by žalovanému znemožnil realizáciu jeho procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom. Žalovaný preto neopodstatnene namietal, že odvolací súd zaťažil konanie vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p.

Za dôvod prípustnosti dovolania podľa § 236 a nasl. O.s.p. nie je možné považovať ani tzv. inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ani omyl pri aplikácii práva. Tieto skutočnosti môžu byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti.

Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až d/, e/ a g/ § 237 O.s.p. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je. Napokon dovolateľ vady uvedené v týchto zákonných ustanoveniach ani nenamietal.

Pre úplnosť treba dodať, že pokiaľ žalovaný napáda dovolaním aj výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania, tento výrok sa síce stáva súčasťou výroku rozsudku, ale nestráca povahu rozhodnutia vydaného vo forme uznesenia (§ 167 ods. 1 O.s.p., v spojení s § 151 ods. 1 veta prvá O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia, treba prípustnosť dovolania žalovaného smerujúceho proti výroku o trovách konania, posudzovať podľa ustanovení § 239 O.s.p., ktoré upravujú prípustnosť dovolania proti uzneseniu. V treťom odseku tohto zákonného ustanovenia sú však vymenované prípady, ktoré vylučujú prípustnosť dovolania. Jedným z nich je aj uznesenie o trovách konania. Dovolanie proti takémuto rozhodnutiu preto nie je prípustné.

So zreteľom na vyššie uvedené dôvody možno uzavrieť, že dovolanie žalovaného smerovalo proti rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému prípustné nie je (§ 238 ods. 5 O.s.p. a § 239 ods. 3 O.s.p.); keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 4 veta prvá O.s.p.), bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Žalobca mal v dovolacom konaní úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobcovi v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto mu neboli priznané.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. decembra 2007

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: